

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ ΤΟΥ ΟΜΠΛΟΥ

[Φωτογραφία Ν. Χαλδοπούλου]

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ...

Ποῦ σημαίνουν τώρα οἱ παλιὲς καμπάνες;
—ὁ ρυθμὸς τους μέσα στὴν ψυχὴ ἀντιχρῆι—
μὴ θρηνοῦν παρθένες; μὴ διαγοῦζον μίανες;
—οἱ παλιὲς καμπάνες κλαίνε στὴν ψυχὴ!

Ὁ γαὸς θαμμένος βροίσκεται ἀπὸ χροῖον,
τὸν ἐσυνελήφεν ὁ κατακλυσμὸς,
τὸν σκεπάζει ἡ λήθη—τάφρον πλάκα αἰώνια—
καὶ τὰ ρήμαξε ὅλα τοῦ Καιροῦ ὁ σεισμὸς.

Σήμαντρα ποῦ κλαίτε μυστικά μὲ πόνο,
ἀπὸ κάποια ξένη πολιτεία νεκρὴ
φεύγει ὁ ἀντίλαλός σας μὲς ἀπὸ τὸ χροῖον,
ὄσον ἀπ' τοῦ πελάγου τὴ βαθιὰ σιγή.

Καὶ μυθολογοῦνε γοερὰ οἱ καμπάνες
μὰ ζοῆ, μὰ ἀγάπη, μὰ χαρὰ νεκρὴ...
μὴ θρηνοῦν παρθένες; μὴ διαγοῦζον μίανες;
—Κάποιες νοσταλγίες κλαίνε στὴν ψυχὴ.

(Σμύρνη, Πόσχα τοῦ 1911)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ